

BADAL

eylül |güz |2025

8

| *Mustafa Işık* | *Fatih Tezce* | *Davut Mortaş* | *Zeliha Tüysüz* |
Ayşegül Tüysüz | *Osman Akçay* | *Muhammed Baran Aslan* | *Salih*
Gündüz | *Dündar Us* | *F.Yavuz Bayrakdar* |

Fatih Tezce ile Söyleşi:

"Doğarken ağlayan çocuk bu dünyaya ilk tepkisini böyle vermektedir. Ve bu şiiirdir"

EYLÜLDE GEL

Kurumuş yaprakları yakmayın, onların da bir kalbi vardır. Ve ancak kalbi olanların hüznü vardır. Hüzün ki en çok yakışandır bize...

Zamanın henüz tanımını yapılamadı. İçinden geçip gidiyoruz işte. Yol nerede biter, bilemiyoruz...

Edebiyatla İlahiyatın kardeş (gibi) olduğunu düşünerek yazıyoruz. İncitmeden, incinmeden... Ancak hiç kimseye bir daha vursun diye de diğer yanağımızı uzatacak değiliz...

Söz nedir, söz tavidir. Sözümüz de tavrımız da bakidir, bizimdir, bizimledir. Bizim sözümüz de Yaratan Rabbimizin izniyledir...

Eylül de geldi işte. Ne çabuk geldi eylül. Bir sen gelmedin eylülde...

Aralık Kış sayımızda -nasipse- görüşmek üzere...

Fatih TEZCE

KÜNYE

Editör Fatih TEZCE

fatihtezce55@gmail.com

www.fatihtezce.com.tr

facebook / Instagram/ X:

Badal Edebiyat Dergisi

Mevsimlik dergidir, 3 ayda bir yayımlanır

Lise öğrencilerinin eserlerine öncelik verilir.

Telif ücreti ödenmez, ücret karşılığı şiir de yayınlanmaz.

Yönetim yeri: Bafra/SAMSUN

MUSTAFA IŞIK AKŞAMIN GEZGİNİ

kara gözleriyle bir geyik,
su başında/ yerle gök arasında
yedi dağın omuz omuza verdiği
sana benzeyen peri düşünde,
canhıraş sesiyle üveyik...

başımı kaldırdım dağlar uzaktı
tarifsiz menzildi göğsün,
sesi şerha kadının parmakları
ardına koşmaya bir ala geyik

yolculukta upuzun bir etekti
göğü örten gelin duvağı,
göğsünü döverken şerha sesin,
bin geceye yetecek masal sevmeye

beni sana ulayacak sözler arardı
sen ki köşelere dolanan gölgeye
ışığının esirger gün olurdun
bir çiçeği uyandırmaya tutunup
uykular otağına kalbini sunardın

bir elma için cenneti sevdim
bir çift zeytinde kapkara gözlerini
mühründü göğsümün sağında
tahtında karanlığı büyüttürdün

her gece göze çekilen mil ile ölüp
sabaha ezber kalkan bendim,
ateş ve kül narâsı içinde
toprağa saplı taştan çıplaktım

hâlbuki kalbimdeki yaradan
sana avuçla verecektim.

FATİH TEZCE

BEYAZ BİR BULUTUN İÇİNDEN GEÇENLER

yokluğuna alışmış dalgalar
beyaz bir bulut geçiyor uykularımdan
gözlerim kalmış karanlıklarda
gözlerin benden uzakta kalmış
alışmak zor
dünyada yaşamak gibi zor
yorulmuşum
beyaz bir bulut yorulmuş

ZELİHA TÜYSÜZ

DUR DEME VAKTİ

Savaşların yapılmasının çoğu sebebi enerji kaynakları iken bazen dini sebeplerden dolayı da ortayı kızıştıran karmaşıklıklar neden olmaktadır. Ama savaşlar ve zulümler yapılırken kimse o bölgelerde de bir yaşamın olduğunu düşünmeden hareket etmektedir.

Bazı çıkarlar yüzünden oradaki Milletler hiçe sayılıp görmezden gelinse de, birkaç devlet ve millet haricinde onlara yardım edip sesini çıkartıp tek bir kelime dahi eden yok.

Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan İsrail'e karşı “Karabağ'a, Libya'ya nasıl girdiysek bunun benzerinin aynısını size de yaparız” Demişti ve yine cesaretli bir şekilde “Dünya beşten büyüktür” diyebilen liderler, bu sessizliği bozma yolunda ilerlemektedir. Belki de bu sessizliği bozabilecek en etkili kişiler de onlardır. Ama bu tek bir kişinin yapmasıyla değişebilecek bir durum değildir. Bu ancak dünya üzerinde bulunan tüm insanlığın yardımıyla değişebilir.

Yardım gemisi Madleen yola çıktığı andan itibaren içinde taşıdığı yardımı ve vicdanı ne yazık ki Filistin'e ulaştıramadan İsrail tarafından yolları kesildi. Bunlar yaşanırken bizim milletimiz susuyorsa bu zulümlere kim dur diyebilecek? Üzüntü ve duygularıyla karanlığa boğulmuş bir topluluk mu, yoksa dünyanın vicdanından ağır olduğunu bilen İnsanoğlu mu?

Konu aslında basit, sözde var olan insan hakları, birlik ve beraberlik gerçekte kimsede yok! Gözümüzü açıp komadan çıkamazsak aksi takdirde ebedi uykuya dalmamıza az kaldı. Bizim burada yapabileceğimiz tek şey yapılan tüm zulümlere dur diyebilmektir!

AYŞEGÜL TÜYSÜZ

ARDINDAN

Toprak sevdiklerimizi aldığı için
Böyle güzel kokuyor, derdim hep.
Yağmur yağınca, içimde bir şey çözülür,
Ve ben, çocuk hâlimle yine senin yanına
koşarım, dedem

Hiçbir şey tam değil.
Ne çayın demi tutuyor eskisi gibi,
Ne de akşamlar sessizliğe alışıyor
.

Ben senin kokunu unutmamak için
Ceketini sakladım yıllarca.
Ellerini aradım tespihlerde,
Sözlerini rüzgarda gözlerini yollarda
Bahçeye adım atınca hala
Sanki sesleneceksin gibi:
"Yavrum, üşüme, içeri geç."
Oysa artık o kapı da yok,o dede de yok
Seninle birlikte kapandı çoğu şey.

Toprak şimdi biraz sen gibi
Sabırlı, sessiz, ağırbaşlı.
Ben her dua edişimde
Seni kokluyorum toprağın içinden.
Belki yağmurla konuşuyorsundur artık,
Belki yıldızlara dede olmuşsundur torun
torun.

Ama ben hâlâ o torunum,
Sana bir şey anlatmak isteyen,
Bir daha sarılamayacağını bile bile
Her gece rüyanda dizine uzanan...
Toprak sevdiklerimizi aldığı için
Böyle güzel kokuyor, evet.
Çünkü sen varsın altında,
Çünkü sen kokuyorsun hâlâ bu dünyada.

DAVUT MORTAŞ

BENDEKİ SEN

Sen nasıl böylesin, gül vakti gibi,
Rüzgârın alnında bir serin gibi,
Gözlerin nehir mi, ay mı, düş mü,
Dilinde sabahın ilk yemin gibi.

Sen nasıl dokunursun iç zamana,
Bir çocuk sevinci, bir dua sana,
Gülüşün kuytuda saklı seherdir,
Sır gibi işlenmiş nar yaprağına.

Sen nasıl geçersin kalbimden öyle,
Ne ayak izisin, ne taş, ne gölge.
Sanki bin yıl önce varmışsın bende,
Bir mabet sessizliği, bir aşk söyle.

Sen hangi şarkının gizli notasın,
Kimi zaman hüznün, kimi zamansa yazsın,
Gecenin en koyu yerinde bile
Bir kandil gibi içime yanasın.

Sen nasıl anlarsın suskun bakışı,
Kalbimde yeşeren o eski kışı,
Bir sözcük yetmeden anlatır seni,
Bir ressam düşürse renkli bakışı.

Sen hangi yüzyılın özlemi gibi,
Bir efsane misin, bir dua gibi?
Adın anılınca sanki içimde
Toprak uyanıyor, gök dua gibi.

Sen nasıl bu kadar vuslat kıvamı,
Her hâlin içimde aşkın imamı,
Gül desen değilsin, rüzgâr desen yok,
Sen, sen olalıdır gönlümün tamamı.

MUHAMMED BARAN ASLAN

SES - SÖZ MÜNAZARASI

Sen ki tâlip değilken gelip gasp eyledin gönlü.
Sen ki tabib değilken söküp pas eyledin gönlü.
Ey güzel yerden yere vurup taş eyledin gönlü.
Ne mânâsı kalır gayrı sesinin ve sözünün?

Ben ki bir garip iken îsâr eyledim bu gönlü.
Ben adeta lâl iken âsâr eyledim bu gönlü.
Ey güzel sırf senin'çin ısrar eyledim bu gönlü.
Biçer bilen kıymetini sesimin ve sözümün.

İşimiz öteye kaldı ise gel dinle beni.
Vuslat kapımızı çalmaz ise gel dinle beni.
Uyma o zalim ve kör iblise gel dinle beni.
Uyanın yanar hikmeti sesinin ve sözünün!

Bu yoldan bizden evvel nice hür köleler geçmiş.
Bu yoldan bilinmez kaç deli nâm Veliler geçmiş.
Bu yol ki hem ateş hem su ki anca geçen geçmiş.
Tart, düşün, bul cevherini sesimin ve sözümün.

OSMAN AKÇAY

KENDİMLE SOHBET

Belimiz olunca ah iki büklüm
Yaşamak dediğin olur bir zulüm
Nefsime sorarım var mıdır ölüm
‘Var’ dedi ağladı bin tövbe etti

Anadan babadan alma intizar
Günahın sevabın melekler yazar
Tenime sorarım dar mıdır mezar
‘Dar’ dedi ağladı bin tövbe etti

İnsan ile taştan, yakıtlar akar
Kimseye acımaz gireni yakar
Ruhuma sorarım nar mıdır Sakar
‘Nar’ dedi ağladı bin tövbe etti

Uymayan hükmüne olurken viran
İtaat edene uğramaz boran
Aklıma sorarım yâr midir Kuran
‘Yâr’ dedi ağladı bin tövbe etti

Allah’ın adını anmaz ki münkir
Söyleyen kalpteyse bulunmaz hiç kir
Fikrime sorarım kâr mıdır zikir
‘Kâr’ dedi ağladı bin tövbe etti

Seğmenoğlu uy ki ilahi emre
Toprağa düşmeden sonuncu cemre
Haramı sorarım ar mıdır ömre
‘Ar’ dedi ağladı bin tövbe etti

SALİH GÜNDÜZ

BİHABERSİN

Takvim yapraklarından..
Bir bahardan,kışın yağmurundan..
Koşamadığım kırlardan,
Kıramadığım inadından..
Küsecek olsan da sen bilirsin..

Bilirsin sana olan düşkün halimi,
Duyarsın en uzak noktada sitemimi
Belki de tek eksğim sana hasretimi..
Bende bağlı kalmış kısmetini..
Gelecek olsan da sen bilirsin..

Düştüğüm bu hâl benlik değil..
Aşk adına bozuluyor sicil..
Bir ömrü uğruna ettim sebil..
Dayanacak takât kalmadı bil..
Sevecek olsan da sen bilirsin..

Duruyor sûretin zihnimde..
Tütüyor özlemin vehmimde..
Bir lâhza yüreğim,durağı sende
Gelecek güne umut ettim de
Beklensen de sen bilirsin..

DÜNDAR US

ADEMOĐLU

Gönlümüzde dostlara bir taht vardır iyi bak
Kapının yanında hisli bir dost vardır iyi bak

İyi bak sağa sola senden kalan hoş seda
Bir dilber ismi değil orasıdır hoş eda

İyi bak çayın demi geliyordur suyundan
Vardır burada da eski müdür huyundan

MuratoĐlu der ki eski müdürün görünür izi
Bugün böyle oldu artık sen ağırla bizi

AĐa gelir aĐa gider dem kalır
Sonuçta insan, sabrıyla adem kalır.

F.YAVUZ BAYRAKDAR
HAİKU ŞİİR ÖRNEĞİ-1

kendimi bildim bileli
sadece kendimi bildim...

BADAL EDEBİYAT DERGİSİ EDITÖRÜ FATİH TEZCE İLE SÖYLEŞİ

KONUŞTURAN:ZELİHA TÜYSÜZ

1. Yazıyla ilk ne zaman tanıştınız? Üniversite yıllarında mı, yoksa daha çocuksu yaşlarda mı kaleminizi elinize aldınız?

Yazı ve sızı iki kardeş kelime benim için. Yazmak da insanın kalbinden dış dünyaya sızan duygulardır. Burada sızı kelimesini acı anlamında kullanıyorum. Sızlanmak ya da sızmak anlamında düşünmedim yazmayı hiç. Dolayısıyla dış dünyayı anlamlandırdığım ilk andan beridir yazıyorum. Bu yazma eylemini kalem ve kâğıtla ya da bugünün tabiriyle diyecek olursak bilgisayar ya da cep telefonuna geçirmek olarak düşünmedim, düşünmüyorum da. Yazmak kendimizi bildiğimiz ve okuma yazmayı bilmediğim hallerde bile dış dünyanın sevincine, mutluluğuna belki de acısına ortak olduğumuz andan beridir var benim için.

Yine de ilkokul sıralarında başladı diyebilirim bu serüven. O dönemde kıt bulunan defterlerin sayfalarına bir şeyler karaladığımı hatırlıyorum. O sayfalar şimdi nerededir, ne haldedir hiç bilmiyorum. Saklamaya da birilerine okutmaya da korkuyordum çünkü. Belki utangaçlıktan belki de bana ait olan duygularımı kimsenin bilmesini istemediğimden... Ta ki üniversite öğrencisi olana dek...

2. Sizi yazmaya, özellikle de şiire iten ilk hareket ne oldu? Bir olay mı, bir his mi, yoksa hayatınızdaki özel bir kişi mi?

Hayatımızda elbet pek çok özel kişi olmuştur. Bu kişiler bazen anne baba bazen çocuklarımız bazen de bir siyasi hareketin lideri... Şiirin içine her şey girebilir. Yaşadığımız çevreyi de kişileri de duygularımızdan bağımsız düşünemeyiz. Bu ilk hareketin ne olduğunu açıkçası bilmiyorum. Ancak ben doğmanın ilk hareket olduğunu düşünenlerdenim. Doğarken ağlayan çocuk bu dünyaya ilk tepkisini böyle vermektedir. Ve bu bence şiirdir.

3. Yakın çevrenizde, arkadaşlarınızdan bir şair veya yazar var mıydı? Eğer varsa onlardan mı etkilendiniz? Size yazma cesaretini veren bir şair veya yazar oldu mu?

Çok yakın çevremde ve arkadaş grubumda şiire ilk başladığım zamanlarda edebiyata meraklı kimse yoktu. Ancak ben bu edebiyata merakın ve yatkınlığın genetik olduğuna inanıyorum. Ailenizde şiirsel cümle kullananlar elbette olmuştur. Ancak buna da salt şiir elbette diyemeyiz. Sonrasında öncelikle şiir kitapları, günlük gazeteler ve çokça roman ya da hikâye türü kitaplar okutarak kendinizi şiire hazırlamanız gerekir. Ben bu hazırlık sürecinde hep bunları yaptım. Ortaokul ve lise öğrencilerimde haftalık 1-2 kitap okuduğumu net hatırlıyorum. Ancak şiir anlamında beni ben yapan tabi ki üniversite okuduğum Çorum şehridir. Çorum'da Saat Kulesi'nin hemen yanındaki çay ocaklarında edebiyat mahfilleriyle tanıştım. Yerel gazete ve edebiyat dergi editörleriyle irtibatım oldu. Yine İlahiyat Fakültesinde Açılım isimli bir düşünce dergisi yayımladık. Ben o derginin kültür sanat işleriyle meşgul oldum. Hem İlahiyat dersleri hem kültür sanat işleri aslında birbirine ne kadar da çok benziyormuş. Bu açıdan bir koltukta iki karpuzu rahatlıkla götürdüm. Nihayetinde İlahiyatın “vahiy” Edebiyatın “ilham” kavramlarının kardeş gibi olduklarını gördüm ve bu beni çok rahatlattı. Cumhuriyet Dönemi Türk Şiiri anlamında o dönemlerin şairlerini yakın takibe aldım ve pek çoğunun kitaplarını o dönemde okudum. Attila İlhan İsmet Özel, Cahit Zarifoğlu gibi ismini yazsam sığmayacak ve akla kim geliyorsa tüm şairleri üniversite öğrenciliğime okudum.

4. Yazarlık hayatınıza ilk olarak şiirle mi başladınız, yoksa önce kısa yazıları mı kaleme aldınız?

Önce şiiri hatırlıyorum. İlk şiirim ulusal bir dergide yayımlandığında İlahiyat Fakültesi öğrencisiydim. İlk şiirim bir dergide yayımlandığında zannettim ki sokakta herkes bana bakacak, beni tanıyacak. Yok, hiç de öyle olmadı. Sessizdim, hala sessizim. Yazıyordum, hala yazıyorum.

Sonra yerel gazetelerde yazılarım yayınlandı. Günlük yazılar, haftalık yazılar... Yazı beni geliştirdi diyebilirim. Yazı yazmak şiir gibi değil, gündelik hayatın ortasında unutilan kelimeleri yazı ile bulabiliyorsunuz. Bu açıdan yazılarım şiirimin oluşmasına da katkı sağladı. Ancak bugün bile hala yazı mı şiir mi diye sorulacaksa –ki ben sorulması taraftarı değilim- cevabım şu olur; her ikisi de birbirini tamamlar.

İlkokuldan itibaren başlayan bir serüvendir bu. A harfini B harfini alfabeyi tanıdıktan sonra içimdeki yangını nasıl gül bahçesine çevirecektim? Tabi ki yazıyla, şiirle... Arasında fark yoktur benim için. Ben şiire daha yakın hissediyorum kendimi. Ancak okurlardan gelen talep ise daha çok Ruzigar kitabımda olduğu gibi günlük yazıların gün yüzüne çıkarılması... Nasip...

5. Kaleminize aldığınız ilk duyguyu hatırlıyor musunuz? Yazdığınız o ilk cümleyi ve kim için yazıldığını, bunları bizimle paylaşmısınız?

İlkokula başlamadan önce bile elimde kalem havaya bir şeyler yazarken görülmüşüm. Sokakta, tarlada, köyde, şehirde her yere sürekli elim havada (elimi kalem yaparak) gökyüzüne bir şeyler yazıyordum. Beni öyle tanımlarlardı. Gökyüzüne bir çocuk ilk ne yazıyorsa ilk duygularım ve ilk cümlelerim de odur muhtemelen. Alfabeedeki harfleri bile tanımadan bir çocuk kendisini ancak böyle tanımlayabilir. Çok sonraları okul hayatımda deftere sıralara –ve hatta bazen evin duvarlarına- duygularımızı yazmışlığımız da oldu. Defterler dolusu şiirlerim oldu. Ancak bugün dönüp baktığımda onlara söz diyebiliyorum sadece. Şiirimiz ne zaman pürçeklendi diye sorulacak olursa elbette lise öğrenciliğimde oluşmaya başladı şiirim; duygular söze dönüşmeye, sözün de duygulara eşlik etmeye başladığını gördüm.

